

Pavouk

Něco mi zazní v hlavě. Takový podivný zvuk. Ve vteřině zapracuje reflex přežití, který vycvičil mé instinkty k dokonalosti, jsem okamžitě vzhůru. Otevřu oči. Černočerná tma. Ještě je noc. Napnu pozornost do maxima, abych zjistil, co mě probudilo. Ne, už mě neděsí nečekaná noční probuzení na lůžku v koutku jeskyně, zvykl jsem si. Pevně sevřu těžký dřevěný kyj bez kterého nevyházím ven. Na noc ho pokládám vždy vedle sebe. Hezky k ruce. Kdysi jsem slýchal, že práce má od ruky odsýpat, jen si nejsem jist, byla-li řeč právě o kyji. Na druhou stranu, nemohu říci, že by to i v tomto případě nebylo užitečné pravidlo.

Ležím bez hnutí a dýchání snižuji na tichounký, mučivý prožitek. Jsem trpělivý a ledově klidný. Musím, jinak bych už dávno nežil. Konečně. Lehké capkání jakéhosi malého zvířete, kterého přitáhla vůně zbytků pečeně z mého posledního úlovku. Udeřím kyjem o kámen a zvíře s poděšeným kviknutím mizí k východu z jeskyně. I ta poslední krysa musí vědět, kdo je v jeskyni pánem.

Ještě chvíli ležím, ale pak si s tichým povzdechem sednu. Už stejně neusnu. Dřív jsem měl spání pevné a silné. Většinou mě neprobudil ani pes, když bušil ocasem do parket na znamení neodbytné touhy po ranní procházce. Dcerka jako spolehlivý budíček. Její prsty na mých víčkách. Smích do ucha. Vzpomínky nechtějí zrezivět. Ještě stále se připomínají. Po tolika letech.

Křísnu několikrát křemeny o sebe a po chvíli se mi povede rozdělat oheň. Trvalo mi dost dlouho, než jsem zvládl tak jednoduchý úkon, jako je zajištění zdroje tepla a vaření bez použití zápalek. Snad touha prostřídat syrové maso s pečínkou donutila mé odřené klouby znovu a znovu hledat ten nejlepší úhel úderu. Když jsem přestal doufat v zázrak. A pochopil, že už není kam jít.

Když vyjdu ven, používám hůlku a březovou kůru. Venku nedělám hluk. Mimo jeskyni jsem opatrný. Pohybují se za šera, opatrně, krok za krokem, zamaskován ušmudlaným vojenským oblečením. V ruce poklad, dalekohled s nočním viděním. Stále ve střehu. Stále v napětí. Z bezpečí mého doupěte vycházím jen na lov. V šeru jeskyně se cítím v bezpečí.

Cesta k ní se otevřela při zkáze vyvolané puknutím Hřmící hory, do té doby jen zlehka odfukující namodralý sloupek dýmu, jak požitkářský kuřák ze svého doutníku. Scházeli jsme dolů z kopců na druhé straně údolí z rutinní kontroly měřících sond. Poklidný konec pracovního dne skončil kvílivým zvukem týraného motoru letadla nad našimi hlavami. V úžasu jsme nevěřicně sledovali marnou snahu pilota dostat stroj do výšky a tupý úder nárazu zakončený ohňostrojem výbuchu plných nádrží.

Dopad těžkého letounu pod vrcholek hory otevřel cestu apokalypse. Děsivý a ohlušující řev zemětřesení, které vychrlilo miliony tun žhavé lávy a vyslalo ji zničit všechno živé v dosahu. Tlaková vlna odmrštila mé dva kolegy do hlubin propasti a mě v milosrdné tmě bezvědomí do jeskyně.

Nevím, jak dlouho jsem ležel na dně jeskyně. Když jsem se probral a našel cestu ven, ocitl jsem se v jiném světě, na jiné planetě, v jiném životě. Nic kolem jsem nepoznával. Ze zděšení

mě probralo mé vlastní bolestné vytí. Tam někde na druhé straně pukliny býval můj domov. V té hrůzostrašné směsici ohně a dýmu stál i můj dům. A v něm má žena a dcera.

Potřebuji se zaměstnat, abych odehnal tíži minulosti. Zkontroluji svou zásobu pro nejhorší čas. Balíček ukrytý v několika vrstvách igelitu a voskovaného plátna. Skautská krabička poslední záchrany. Ostrý nůž, zápalky, několik svíček, motouz, obvazy, nějaké léky, olej, tuhý podpalovač, láhev whiskey, karton cigaret ..... nikdy jsem nekouřil, mám je jako připomínku požitků minulosti, možná pro výměnný obchod, kdyby bylo s kým. Pečlivě všechno znovu zabalím a uložím zpátky do skrýše.

Přihodím poslední kousek dřeva do ohně. Dohoří, než začne svítat. Nikdy nerozdělávám oheň ve dne. Kouř ze skal by byl viditelný zdaleka. Nechci přitahovat zbytečně pozornost zvědavých očí. Nejsem jediný kdo přežil, ale nestojím o kontakt s lidmi. Chci být sám ve své jeskyni v horách. Bylo mi to asi předurčeno osudem. Je to můj úkryt, můj domov, moje záchrana, můj život. Nebo alespoň trosky toho, co z mého života zbylo.

Ve světle louče si projdu zásoby v puklině mířící do hlubin země. Chlad vzduchu mi nahrazuje lednici. Prázdná tyč na maso zavěšená ve výšce, kam noční lapkové nedosáhnou, pár zbylých plechovek piva s dávno prošlým datem spotřeby, posledních několik málo konzerv zálesácké stravy, fazole, nakládaná zelenina. Nechávám si je jako připomínku lepších časů. Nehodlám otvírat nafouklá víčka. Citronová šťáva. Namlouvám si, že mi pár kapek denně pomáhá přežít.

Výprava vždycky znamená opustit jeskyni na několik dnů. Posledních pár let se mi nechce vycházet ven na delší dobu. Pocit bezpečí mě tu drží jak pupeční šňůra.

Už dávno jsem přestal přemýšlet, proč tak úporně lpím na životě. Proč zrovna já jsem dostal šanci uniknout smrti a nikdy nenašel odvahu ji sám přivolat zpátky. Zoufalé lpění na existenci mého já se stalo motorem mých každodenních činností. Uvěřil jsem sám sobě, že to kvůli rodině musím žít, abych je mohl najít a zachránit.

Zvednu oči sopouchem nahoru. Zeslabující šero otvírá den. Uhasím zbytky ohně a pustím se do každodenních rituálů. Naplňují mi čas a udržují v chodu tělo a snad i rozum. Pomodlím se. Zkrácenou a zjednodušenou verzi díkůvzdání. Je to zvyk. Bůh stejně není. Zemřel v kráteru Hřmící hory uprostřed Yellowstone.

Poslední měsíce se musím ke cvičení nutit. Jen vědomí nutnosti síly při lovu a obstarávání nových zásob mě každý den provede sestavou cviků. Posnídal jsem pár kousků masa a připomněl si, že musím někde sehnat sůl. Sůl a nějaké koření. Vyvolávám si v paměti polohu těch několika málo srubů v rezervaci na druhé straně. Hlavně ty, co měly kamenné základy. V jejich troskách bych mohl něco najít. Něco k použití i po desítkách let. Sůl se nekazí.

Pomalou stoupám komínem vzhůru. Přiklepu špičkou boty každou stoupačku. Pro jistotu. Zatloukl jsem je hluboko do kamene. Před lety. Když jsem budoval svůj nový domov. Když jsem konečně přijal myšlenku, že jiné východisko není.

Ústí komínu je mé vrcholné stavitelské dílo. Obklopené balvany, nenápadné z dálky i z blízka. S nejvyšším vypětím jsem vytáhl nahoru i několik padlých stromů a elegantně naaranžoval. Do hlíny zasadil rychle rostoucí ostružiní a maliní.

Moje cesta ven není odnikud vidět. Já mám výhled daleko do kraje. I směrem k Ashtonu. Rudá záře požárů je dávnou minulostí. Tím směrem se dívám výjimečně. Od Ashtonu nehrozí žádné nebezpečí. Mezi torzem města a mnou je široká puklina. Široká a hluboká. Rozervané tělo země. Ještě stále je vidět cesta zkázy a smrti. Po tolika letech. Dívám se lhostejným pohledem. Už jsem otupěl.

Pomaloučku se posunuji pod vzrůstající zelení na zadní stranu vyvýšené plošiny. Pauza na opatrný průzkum okolí. Nikde žádné známky pohybu. Neskutečné ticho. Zmírající sluneční paprsky se snaží vyvolat zdání letního rána. Přejíždím očima planinu. Soustředím se na okraj lesa. Vrcholky kopců. Znáám ten pohled milimetr po milimetru.

Opatrně přejíždím dalekohledem nejbližší okolí. Rukou stíním zrádné odlesky čoček. Nespěchám. Času mám víc než dost. Zvednu dalekohled. Kraj lesa. Úbočí, kam se pomalu probíjí zeleň zakrývající dávné spáleniště. Rutina.

Přejeďu kraj pukliny. Už jsem očima skoro na konci, když mi v mozku zazní varovný signál. Vráťím se zpátky. Sotva dýchám. Vidím je. Dva lidé. Stojí na kraji propasti a dohadují se. Jeden se otočí, pohodí hlavou, podívá se svým směrem.

Něco mě sevře srdce v hrudi, vynechá jeden, dva údery. Dívám se do očí mladé ženy. Zpod kapuce vykukují rusé vlasy. Ostrá linie brady. Vystouplé lícni kosti. Zatajím dech a přitisknu se pevně k zemi. Než mi dojde, že mě nevidí. To jen optika vytváří iluzi blízkého kontaktu.

Postava skrytá v neforemné bundě a khaki kalhotách. Druhý je hubený muž. Prošedivělé vousy. Nerozhodný výraz v obličejí. Váhavě se rozhlíží kolem.

Přemýšlím, odkud přišli. Puklina je hluboká desítky metrů. Dno rozervané jak špalek pod údery těžké sekery. Špičaté hroty kamenů a nad nimi hladké plochy stěn takřka znemožňují průchod z druhé strany.

Zkáza před lety roztrhla zemi stejně rychle, jako ruka rozepínající nedočkavě zip na bundě. Pár desítek metrů v Ashtonu, pár stovek metrů pod Rigby. Stovky kilometrů kolem pustina a spáleniště, které teprve několik málo let začíná pro sebe zabírat rychle rostoucí zeleň.

Zrzka vyrazí směrem ke stromům. Ještě kousek a narazí na první zábranu. Skoro nedýchám a poháním ji očima.

„Běž, běž, ještě kousek.“

Postupuje dál, jakoby mě slyšela. Konečně narazí na lanko napnuté mezi stromy. Cinkání zvonečku ji přirazí k zemi. Vousáč něco vykřikne. Nemohu odezírat, je otočený bokem. Strnulé sousoší nevěřícího úžasu.

Pomaličku postupují dál. Rozhlíží se kolem. Signalizují rukama sehraný kontakt. Pozorně je sledují. Žádný signál někomu v dálce. Jsou tu sami. Už mohou odložit dalekohled. Už ho nepotřebují.

Lehnu si na záda a čekám. Až zazní výkřik. Pád těla do propasti. Bolest. Začínám cítit určité vzrušení. Kdo z těch dvou zůstane? Fandím zrzce. Mám dost času. Jsem zvyklý čekat. Lanka pavučiny jsou všude kolem.

Už mi skoro začalo tuhnout tělo, když konečně zaslechnu tiché hlasy pod zátočinou. A vzápětí výkřik. Hluk kamenů, které strhlo padající tělo. Zděšené volání do hlubiny. Přišel můj čas.

Pomalů se zvednu a přitisknu dalekohled k očím. Není potřeba. Jsou těsně pode mnou. Ještě nikdo se takhle blízko nedostal. Jsou velmi opatrní. Ale já jsem lepší. Poslední past na cestě ke mně je dostala. Zrzka klečí na kraji hlubiny, cítím její zoufalství. Vím, co vidí. Tělo muže nabodnuté na kůly trčící vzhůru. Slyším chroptění jeho smrti.

Pomalů slézám dolů. Padající kamínky ji upozornily na mou přítomnost.

„Pane, pane, pomozte mi, prosím, prosím, můj otec.....“

Ta věta se do mě zasekla jak břitva. Taky jsem byl otec. Kdysi dávno. Už jsem skoro zapomněl. Pomalů dojdou k dívce. Podívám se dolů, do skelných očí mrtvého muže. Kůl prošel břichem a vyškubl ven střeva. Druhý prorazil hrudník. Bílá tříšť žeber svítí v krvavém okruží. Chvilí mi trvá, než vyslovím pár slov

„Je mrtvý. Už mu nepomůžeš.“

Musím si odkašlat. Nemluvil jsem tak dlouho.

„Pojď se mnou. Není tu bezpečno. Rychle.“

Chytnu jí za ruku a ona jde. Otupělá šokem a překvapením. Jen se na chvíli otočí směrem k průrvě. Škubnu jí s rukou. Než přejde šok a začne myslet. Před sopouchem jen zavelím

„Dolů.“

Stojí uprostřed jeskyně a rozhlíží se. Není tu nic, co by naznačovalo přítomnost víc lidí. Lůžko v koutku vystlané kožešinami. Symbolický stůl a kolem kožešiny na balvanech předstírajících židle. Oči zastaví na kamenné polici. Vidí misku s jídlem, plechovky. Trochu znejistí.

Zapálím svíčku. Není to rozmařilost. Budu potřebovat světlo. Postavím se mezi ní a cestu k východu. Díváme se na sebe. Vidím docela pohlednou mladou ženu, robustní kostra. Nezdá se, že by trpěla nouzí.

Ona se dívá na muže neurčitého věku, v beztvarem vojenském oblečení, šedivé vousy a dlouhé vlasy. Sundám si bundu a pečlivě složím. Vždycky jsem byl puntičkář.

„Svíkni se.“

V očích jí prokmitne údiv a pak smíření. Škubnutí koutku úst a sotva znatelný náznak fyzického odporu. Pomalů sundá bundu a kalhoty. Svetr odhodí na stůl. Zůstane jen v tričku a sepraných kalhotkách. Zavane ke mně vůně nemytého ženského těla. Museli být na cestě několik dnů.

Povýšený pohled plný pohrdání. Dívám se na ni a chci ji nenávidět. Z nejčernější hloubky torza své duše. Musí to vidět, protože znejistí, zamračí se, očima hledá cestu k úniku. Vykročí

směrem ke mně. Udeřím ji do obličeje. Vší silou. Pohrdání se mění ve zděšení a prosbu. Celá se schoulí. Chvěje se v ramenu. Nenávidím ji čím dál víc.

„*Děvko, děvko, děvko* .....“

Jen přerývaně chrčím. Chytnu ji za rameno a prudce otočím zády k sobě. Nechci vidět zoufalství bolestného poznání a prosebného žadonění. Nechci vidět odraz svého šklebu v jejích očích. Možná bych měl nenávidět i sebe za chtíč po životě, který mě nutí udělat to, co už jsem za ty roky udělal tolikrát. Možná kdysi jsem cítil jakési výčitky. Ale už ne. Chci to udělat. Toužím po tom. Chci pocítit to vzrušení, ten omamný pocit nadřazeného vítězství, který útočí na mé smysly. Čekal jsem tak dlouho.

Sevřu pevně dlaní její ústa, druhou rukou stisknu ostrý nůž a jedním prudkým pohybem protnu hrdlo až k páteři. Krev vytryskne proudem do skuliny mířící kamsi do hlubiny. Tenký pramínek vody, klouzající ze shora dolů jeskyní, míří stejným směrem a omývá nůž v mé ruce. Pár okamžiků a tělo znehybní. Zachroptím v extázi a cítím horké sperma na stehnech.

X

X

Dnes v noci budu klidně spát. Ukojen a nasycen. S doplněnými zásobami masa. Nemusím se bát noční návštěvy. Saprofágové hodují v propasti, kam jsem k tělu muže přihodil i zbytky těla mé kořisti.

Věrný svým zvykům, ulehám na lůžko s těžkým kyjem po ruce. Jen tak, pro jistotu.

K o n e c